

Arribarà

A banda de moments clau a la vida pels quals tots hem de passar inexorablement, certes professions també tenen fets més o menys crucials. Avui en comparteixo un pel qual passaré aviat, de manera programada i, sobretot, voluntària. Hi ha dos moments professionals que tinc ben assenyalats a la meva carpeta mental de l'*Arribarà*. Un és el dia que, per l'inevitable pas dels anys, l'especialista dels ulls sap que haurà de passar pel quiròfan per operar-se, com a mínim, de cataractes. Acostumem a ser pitjors pacients que metges, segurament perquè som conscients de tots els problemes que poden arribar a passar en qualsevol intervenció, tot i que no acostumin a passar. Sense anar més lluny, alguns companys m'han confessat que, arribat el moment, s'operarien ells mateixos si poguessin. El rus Leònid Rógozov ja ho va fer per evitar morir després de diagnosticar-se d'una apendicitis.

El segon punt que considero clau és el dia que els teus pares són els pacients. I d'aquí pocs dies hauré d'assumir aquesta responsabilitat. El meu pare també es fa gran i, com moltes persones, té cataractes. Hi deu haver qui consideri la situació intranscendent. Fins i tot donaria per obrir un debat ètic. De fet, conec professionals que van cedir aquesta responsabilitat a un tercer perquè no s'hi veien amb cor. Jo, senzillament, sé que és el mínim que puc fer i que ho haig de fer i ho faré com ho faig sempre, tot i que no puc negar que és diferent. Per molts motius. Si he arribat on soc avui és gràcies a ells. El meu pare es va trencar literalment l'esquena perquè el meu germà i jo poguéssim estudiar i tenir el futur menys incert possible. És cert que l'esforç i inversió d'hores d'estudi interminables per part meva també van ser clau per permetre que fos una realitat, però el mínim que en aquest cas puc fer com a filla és intentar en la mesura que sigui possible que ell pugui tornar a veure. I, independentment del resultat, ells confien que ningú millor que jo per fer-ho. Dit això, quan es publiqui aquesta columna ja haurà passat. Si he aconseguit que el meu pare recuperi la visió perduda per poder llegir aquestes línies amb nitidesa serà, a banda d'una gran satisfacció, retornar part del deute impagable que sempre tindrà amb ells. Fins llavors, la carpeta quedarà oberta fins al proper *Arribarà*.